

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: O. Š.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupený Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Burešova 6, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2013, č.j. 2371/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 149513/2013/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu, ze dne 4.11.2013, č.j. 2371/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 149513/2013/KUUK, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 19 862,- Kč do třiceti dnů od právního moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2013, č.j. 2371/SČaKŽÚ/2013-3, JID: 149513/2013/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního, oddělení přestupkového, ze dne 5.8.2013, č.j. MULNCJ 59144/2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) tím, že dne 27.2.2013 kolem 14.00 hod. v Lounech, ul. Pod Nemocnicí 2379 v budově Městského úřadu Louny na chodbě před živnostenským úřadem Z. Ch. chytil za rukáv až ztratil rovnováhu a tím úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním; vzápětí fyzicky

napadl L. Ch., jehož dvakrát udeřil pěstí do obličeje, mezitím ho ještě chytil a začal tahat za vestu a poté jím praštil hlavou o zeď a na zemi jej udeřil vícekrát pěstí do oblasti horní části těla, přičemž jej i dloubl do oka. Tímto jednáním způsobil L. Ch. zranění (zhmoždění hlavy a odlomení horní hrany I. a II. zubu vlevo nahoře, tržnou ránu rtu), se kterým poškozený vyhledal lékařské ošetření, a vznikla mu pracovní neschopnost od 28.2.2013 do 14.3.2013. Popsaným jednáním dle prvostupňového orgánu žalobce úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví a jiným hrubým jednáním. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení 1 000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou presumpce neviny a zásadou in dubio pro reo, že správní rozhodnutí ve věci nebyla dostatečně odůvodněna a že správní orgány nesprávně posoudily otázku, zda se v daném případě jednalo o nutnou obranu.

Žalobce zdůraznil, že pokud jsou při přestupkovém řízení v otázce viny nebo i dalších skutečností pochybnosti, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 6 A 126/2002-27, žalobce zdůraznil, že trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto směru je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Žalobce v tomto směru akcentoval zásadu presumpce neviny a zásadu in dubio pro reo. Žalobce zdůraznil, že správní orgány se přiklonily k verzi, kterou prezentovali Z. Ch. a L. Ch., ačkoliv dle žalobce existuje množství skutečností zakládajících důvodné pochybnosti o jeho vině, přičemž tyto skutečnosti nebyly v rozhodnutích nikterak vypořádány. Žalobce zejména poukázal na protichůdné výpovědi svědků Z. Ch. a L. Ch. a samotného žalobce. Žalobce trvá na tom, že pouze z těchto výpovědí nelze spolehlivě zjistit, kdo byl útočníkem. Zdůraznil, že skutečnost, že L. Ch. utrpěl zranění, nikterak nevylučuje možnost, že by nemohl být útočníkem. Rovněž považuje za nepřipustnou argumentaci správních orgánů, kdy výpovědi žalobce jako obviněného byla přisouzena nižší věrohodnost pouze z toho důvodu, že se jednalo právě o výpověď obviněného ze spáchání přestupku a ten, na rozdíl od svědků vypovídajících po poučení o trestnosti křivé výpovědi, může lhát. S poukazem na obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobce dospěl k závěru, že v řízení nebylo dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, jak je vyžadováno na základě zásady in dubio pro reo (bylo dosaženo pouze určité blíže nespecifikované míry pravděpodobnosti), jelikož jediný důvod, který vedl k uznání viny, bylo, že správní orgán jednu výpověď označil za lživou a další za pravdivé, aniž by tento svůj krok řádně odůvodnil logickými argumenty. Žalobce poukázal na skutečnost, že příslušníci městské policie zasahující následně na místě incidentu si nevybavili, že by někdo z přítomných měl viditelné zranění. To je v rozporu s tvrzením svědků Z. a L. Ch. o brutálním útoku žalobce. Pokud by žalobce měl tlouci L. Ch. po celou dobu incidentu do horní části těla, zcela jistě by to zanechalo viditelné následky.

Žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány neodstranily rozpory ve zprávách jednotlivých lékařů ohledně zranění pana L. Ch. Ve zprávě MUDr. D. je uvedeno, že měl poraněný horní ret a zuby 21 a 22 a ve zprávě MUDr. D. je uveden hematom dolního rtu a poraněný zub 22.

Dále poukázal žalobce rovněž na skutečnost, že svědecká výpověď pana H. byla odmítnuta pouze s odůvodněním, že je v rozporu s výpovědí Z. Ch. a L. Ch. a s poukazem na delší dobu, po jejímž uplynutí se svědek přihlásil.

Ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí žalobce uvedl, že odůvodnění rozhodnutí musí být jasné, logické, bez vnitřních rozporů, aby z něho bylo patrné, jaké úvahy vedly správní orgán k vysloveným závěrům a jak se vypořádal s námitkami účastníků způsobilými založit opačné rozhodnutí ve věci. Žalobce trvá na tom, že správní orgány se řádně nevypořádaly se skutečnostmi zakládajícími důvodné pochybnosti o vině žalobce, a to se svědectvím strážníků městské policie a s rozpory mezi výpovědí svědka H. a Z. Ch. a L. Ch. Správní orgán zůstal pouze u tvrzení, že určité jednání se jim jevilo jako nepravděpodobné a tvrzení, že svědek nemůže lhát a obviněný a priori lže. Takové odůvodnění dle žalobce není logické a je nepřezkoumatelné. Zdůraznil, že úvahu, že svědek nemůže lhát, protože má povinnost mluvit pravdu, již správní orgány neaplikovali na výpověď pana H. Dle žalobce je tedy samotné odůvodnění vnitřně rozporné a vzbuzuje dojem, že správní orgán používá argumentaci, jejímž jediným cílem je zpochybnění každé skutečnosti odporující výpovědi Z. Ch. a L. Ch.

Dále žalobce namítá, že byla nesprávně posouzena otázka, zda se v daném případě ze strany žalobce nejednalo o nutnou obranu. Správní orgány dle žalobce pouze uvedly, že se o nutnou obranu jednat nemohlo, neboť dle výpovědi Z. Ch. a L. Ch. byl žalobce útočník. Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že zvednutí ruky nad úroveň ramene v bezprostřední blízkosti nelze chápat jako hrozbu útoku. Žalobce rovněž trvá na tom, že charakter zranění L. Ch. nemůže nikterak poskytnout odpověď na otázku, zda se ze strany žalobce jednalo o nutnou obranu či nikoliv.

Žalobce dále namítal, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou deliktu, kdy incident se odehrál v budově městského úřadu, nikterak neohrožoval zájem společnosti, trval 2-3 minuty a nedošlo k žádnému vážnějšímu zranění. Správní orgány se měly dle žalobce zabývat otázkou, zda takováto událost vůbec měla být předmětem přestupkového řízení s ohledem na materiální stránku incidentu – pouhé uvedení, že došlo k naplnění materiální stránky bez bližšího odůvodnění, dle žalobce nepostačuje.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trvá na tom, že nenastaly žádné důvodné pochybnosti o tom, že skutek, tak jak byl vymezen v prvostupňovém rozhodnutí, se stal. Žalovaný rovněž nezjistil žádné okolnosti svědčící ve prospěch obviněného. Žalovaný považuje skutek provedenými důkazy za řádně prokázaný. Zdůraznil, že nezjistil žádné zásadní rozpory, které by jakkoli znevěrohodňovaly lékařské zprávy. K výpovědím městských strážníků uvedl žalovaný, že tito nebyli přímými účastníky incidentu a na místě se ocitli až následně. S ohledem na četnost jejich zásahů se nejeví jako neobvyklé, že si onu událost nepamatují a nelze se tomu divit. Žalovaný trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno zcela v souladu s ustanovením § 68 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Odůvodnění obsahuje důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, stejně jako informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a námitkami žalobce.

Dále žalovaný zdůraznil, že otázka posouzení nutné obrany byla při posuzování věci vzata v úvahu. S poukazem na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že užití nutné obrany ze strany žalobce s ohledem na skutek, kterého se žalobce dopustil, je zcela vyloučené.

Ve vztahu k námitce týkající materiální stránky věci žalovaný uvedl, že ačkoli v rozhodnutí prvního stupně je pouze konstatováno, že materiální znak skutku byl naplněn, je z kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela zjevné, že se materiálním znakem skutku prvostupňový orgán řádně zabýval. Dále žalovaný zdůraznil, že se této otázce výslovně věnoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a případný nedostatek rozhodnutí prvního stupně tak byl zhojen.

V průběhu řízení doplnil žalobce svou žalobu odborným vyjádřením znalce z oboru sport, specializace sebeobrana vyhotoveným Ing. Z. M. Toto odborné vyjádření dle žalobce potvrzuje důvodnost jeho žaloby.

Právní zástupce žalobce přednesl při jednání soudu žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil zejména nedodržení zásady in dubio pro reo a zásady presumpce neviny. Dále uvedl, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné. Současně považuje za nesprávně vyhodnocenou otázku nutné obrany. Rovněž zdůraznil, že se dle jeho názoru žalovaný nevypořádal s otázkou materiální stránky případného deliktu. Zdůraznil, že správní orgány při posouzení předmětného skutkového stavu pochybily, když vyhodnotily žalobce jako útočníka. Dle jeho názoru nepravděpodobnost této verze byla doložena svědeckou výpovědí svědka H. a následně žalobcem předloženým odborným vyjádřením. Zdůraznil, že posouzení celé věci bylo postaveno na výpovědi jedné ze stran potyčky, aniž by bylo zdůvodněno proč. Rovněž poukázal na skutečnost, že v rámci správního řízení nebyla prokázána skutečnost, že zranění pana L. Ch. skutečně vznikla při předmětné potyčce.

Právní zástupce žalovaného uvedl, že považuje uplatněné žalobní námitky za nedůvodné a odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě.

Při jednání soud provedl důkaz odborným vyjádřením předloženým žalobcem vyhotoveným Ing. Z. M., znalcem z oboru sport, odvětví sport – provozování, specializace sebeobrana, znalec z oboru kriminalistika, specializace použití zbraně, ze dne 22.9.2014.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Z podané žaloby vyplývá, že zásadní námitka žalobce spočívá v tom, že namítal, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav a nesprávně vyhodnotily důkazy o průběhu předmětného incidentu.

Z obsahu správního spisu a zejména odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány vycházely při zjišťování skutkového stavu zejména z výpovědi samotného žalobce jako obviněného ze spáchání přestupku a z výpovědi svědků Z. Ch, L. Ch. a M. H. Výpovědi svědka M. H. a žalobce vyhodnotily správní orgány jako nevěrohodné a plně své závěry opřely o výpovědi Z. Ch. a L. Ch. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že výpověď svědka M. H. správně vyhodnotil prvostupňový orgán jako nevěrohodnou pro rozpory jeho výpovědi oproti výpovědím svědků Z. Ch. a L. Ch. a pro skutečnost, že dle tvrzení svědka tento žalobce při potyčce nepoznal, ale přesto se mu v květnu (tedy několik měsíců po incidentu) zmínil o tom, že byl svědkem tohoto incidentu. Ve vztahu k rozporům ve výpovědích žalobce a svědků Z. Ch. a L. Ch. žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že sled událostí jednoznačně poukazuje na zavinění obviněného a rovněž zranění L. Ch. potvrzuje, že tato byla způsobena nepřiměřeným jednáním ze strany žalobce. Žalovaný uvedl, že logicky připadá v úvahu skutečnost, že žalobce nejprve zaútočil na svědka Z. Ch., se kterým se předtím dostal do slovní pře. Dále uvedl, že z jednotlivých vyjádření žalobce je zjevné, že se ho to, že svědek Z. Ch. vešel do kanceláře úřadu dříve než on a ještě jej odbyl, přičemž mu tykal, značně dotklo – moment, kdy svědek Z. Ch. vyšel z kanceláře a žalobce jej napadl tak, že jej chytil, se tak dle žalovaného v celém kontextu událostí jeví jako více než pravděpodobný. Dle žalovaného následné napadení L. Ch. pak zapadá do průběhu události s tím, že zranění utrpěná L. Ch. odpovídají dle lékařských zpráv tomu, že k nim došlo úderem pěstí. Žalovaný zdůraznil, že ve výpovědích svědků Z. Ch. a L. Ch. neshledal jako odvolací orgán žádné prvky nevěrohodnosti a jejich líčení průběhu události se dle jeho názoru jeví jako pravdivé s tím, že popsali událost tak, jak ji vnímali. K vyhodnocení výpovědi samotného žalobce jako obviněného ze spáchání přestupku se žalovaný výslovně nikterak nevyjádřil. Pouze ve vztahu k existenci drobných rozporů ve výpovědích svědků Z. Ch. a L. Ch. o průběhu incidentu uvedl, že s ohledem na rychlý sled událostí si lze jen těžko představit podrobný popis úderů, jak jej uvedl sám žalobce jako obviněný ze spáchání přestupku ve své výpovědi. Na základě uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že o tom, že se úmyslného jednání, jež bylo žalobci kladeno za vinu, dopustil, nemůže být žádných pochyb. Prvoinstanční orgán k protichůdnosti výpovědí žalobce a svědků Z. Ch. a L. Ch. uvedl, že kontradiktornost tvrzení obviněného z přestupku na straně jedné a svědků Z. Ch. a L. Ch. na straně druhé není nijak překvapivá, neboť obviněný se může hájit jakýmkoliv způsobem a není překvapivé, pokud svou vinu popírá, byť se přestupku dopustil; oproti tomu svědci vypovídali pod hrozbou sankce za podání nepravdivé výpovědi, resp. po poučení o povinnostech svědka, vypověděli tedy, co svými smysly vnímali.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány vyhodnotily jako věrohodnou verzi průběhu incidentu, kterou předložili svědci Z. Ch. a L. Ch. Správní rozhodnutí však neobsahují relevantní důvody mající oporu ve zjištěném skutkovém stavu, které k tomuto postoji správní orgány vedly. Správní orgány v situaci, kdy přímo u incidentu nebyly jiné osoby než žalobce jako obviněný ze spáchání přestupku a svědci Z. Ch. a L. Ch., konstatovaly, že průběh událostí jak jej popisovali svědci Z. Ch. a L. Ch. je pravděpodobnější, ovšem neuvedly žádný důvod proč průběh incidentu, jak jej popisoval žalobce je méně pravděpodobný než dle tvrzení svědků. Prvostupňový orgán pouze uvedl s odkazem na poučení svědků o povinnosti vypovídat pravdu, že považuje výpovědi svědků za věrohodnější. V obecné rovině je možné konstatovat, že výpověď svědků je možno hodnotit jako věrohodnější oproti tvrzení osoby obviněné ze spáchání deliktu, neboť svědci vypovídají o skutečnostech, které vnímali, aniž by zpravidla měli zájem na výsledku řízení. Ovšem v daném případě je nutno připomenout, že oba uvedení svědci, jejichž verzi průběhu incidentu

správní orgány plně akceptovaly, byli přímými účastníky potyčky. Nelze zcela opominout skutečnost, že pokud by správní orgány vyhodnotili jako pravdivou verzi uváděnou žalobcem, mohli se do pozice osob stíhaných pro podezření ze spáchání přestupku dostat právě uvedení svědci. Za této situace je nutno při hodnocení věrohodnosti tvrzení takových svědků postupovat mnohem obezřetněji a je nutno, aby správní orgán uvedl jednoznačné objektivní důvody, proč verzi uváděnou svědky oproti verzi uváděné obviněným ze spáchání přestupku považuje za věrohodnější. Takové objektivní důvody ovšem v žalobou napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí uvedeny nejsou. Je třeba zdůraznit, že za daného specifického skutkového stavu nepostačuje skutečnost, že průběh popisovaný svědky považuje správní orgán za pravděpodobný.

Soud rovněž podotýká, že skutečnost, že L. Ch. utřžil v potyčce zranění, není objektivní skutečností, prokazující, že útočníkem byl právě žalobce. Není totiž obecně vyloučeno, že útočník může utřít zranění od osoby, která se brání útoku. V takovém případě pak připadá v úvahu hodnocení přiměřenosti jednání obránce.

Ve skutečnosti, že odůvodnění správních rozhodnutí neobsahuje dostatečné zdůvodnění, proč se správní orgány plně přiklonily k tvrzení svědků Z. Ch. a L. Ch. spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a považuje tak žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Velice úzce s výše uvedenou vadou řízení pak souvisí i žalobcem namítaná vada nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány považovaly průběh incidentu popsany svědky Z. Ch. a L. Ch. za pravdivý. Tvrzení žalobce jako obviněného ze spáchání přestupku a svědka H. odmítly právě s poukazem na rozpor v popisu průběhu incidentu oproti popisu poskytnutému svědky Z. Ch. a L. Ch. Jak již bylo výše uvedeno, tento svůj postoj však správní orgány nepodepřely o žádný objektivní důvod.

Dle názoru soudu z obsahu správního spisu vyplývá, že vedle sebe existují dvě verze průběhu konfliktu, které jsou postaveny na rozporných tvrzeních účastníků incidentu. Soud podotýká, že z odborného vyjádření Ing. Z. M., kterým byl proveden důkaz v rámci soudního jednání, vyplývá závěr, že obě verze mají části, které jsou pravděpodobné a mají oporu ve skutečných situacích. Ani znalec tedy ve svém odborném vyjádření nedospěl k jednoznačnému závěru o tom, která z verzí průběhu incidentu je pravdivá. Pouze konstatoval, že verze uváděná žalobcem má více pravděpodobných fází konfliktu, zvláště v části následků s tím, že se však jedná pouze o relativně podložený odhad.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že správní rozhodnutí žalovaného nemá dostatečnou oporu v obsahu správního spisu ve vztahu ke zjištění skutečného průběhu konfliktu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Pro úplnost soud podotýká, že správní orgány zcela opominuly skutečnost, že z výpovědí všech účastníků potyčky vyplývá, že žalobce a L. Ch. od sebe odtrhl nějaký silný muž, který pravděpodobně vyběhl z některé kanceláře. Správní orgány se ani nepokusily totožnost tohoto muže zjistit, ačkoli je velice pravděpodobné, že se jednalo o zaměstnance městského úřadu. Tento svědek mohl významnou měrou přispět k osvětlení skutkového stavu, když byl přímým svědkem průběhu závěru potyčky. Mohl rovněž upřesnit polohu, v níž účastníky potyčky zastihl.

Vzhledem k výše zjištěným vadám řízení, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl doposud dán na jisto skutkový stav, dospěl soud k závěru, že by bylo předčasné zabývat dalšími námitkami žalobce.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že soud se domnívá, že uvedené vady řízení je možno odstranit v rámci odvolacího řízení, nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 19 862,-Kč, která se skládá z částky 9 300,- Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnutých advokátem Mgr. Davidem Zahumenským podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast na jednání dne 5.10.2015 - § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900,- Kč odpovídající třem režijním paušálům ve výši 300,- Kč, z částky odpovídající náhradě za promeškaný čas za 8 hodin ve výši 1 600,- Kč, z částky odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek ve výši 2 478,- Kč, z částky odpovídající cestovnému z Brna k jednání soudu ve výši 734,- Kč, z částky odpovídající náhradě za ubytování ve výši 700,- Kč a z částky odpovídající úhradě za vypracování odborného vyjádření, kterým byl proveden důkaz při jednání soudu ve výši 4 150,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5.10.2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová